

פרק השבע על פי ה"ש ממשואל"

פרק דברים - עניין גזירות - גזירה

ה. אזכור הרואה זיהוי

3 **הרבבי ר' בונם זללהה מפרשיסחה אמר**
שבחורבן בהמ"ק היתה השפה לכל דבר חז' לתוה"ק כמ"ש ואין לנו שיר רך התורה הוות. ונראה שוגם לשבת וקדושתה לא היתה שום השפה ח'ו, והראי' שאין בנין בהמ"ק דוחה שבת, ואילו הי' בשבת ג'ב' צורך לבייהם"ק בודאי היתה השבת מועילה לבייהם"ק, וכענין שאמרו חז"ל (ובחחים צ"א) אטו שבת למוספין אני לסתידין לא אהני, בודאי הי' בנין בהמ"ק דוחה שבת כמו וינפש כיון שבת וי' אבדה נפש. גם כמו שבשבת היתה השלת הבריאה והבריאה כולה היתה בהשתלשות מלמעלה למטה, ע"כ סגולת השבת שתשמור תדר ההשתלשות ולהאר עיני האדם לידע סדר ההשתלשות שלו שהושלך מאיגרא רמה לבירא עמייקתא ע"י העבריות. זו'ש בominator שבת על הדא תרתי נהורה לה ימיט. וזה חוז' (תענית כ"ט). על חורבן בהמ"ק במז'ש ח'י, נראה מה כי החורבן הי' מחמת העדר השבת, הינו דעיך החורבן נצמ' ע"י נבאי השקר וכמ"ש (ירמי' ח') וירפאו את שבר בת עמי על נקלה לאמר שלום שלום ואין שלום. והחליקו בעיניהם את דרכיהם הנלוות ואשר לא טובה, ולא היה להם ידיעת החטא ולא יכולו לעשות תשובה, שבת הלא מאירה העינים ומביאה ידיעת החטא טנ'יל, וכן כל החורבן הי' רק מחמת העדר השבת:

30 ובזה יש לפרש שלוש ההפטרות דפורענותה דברי, שמעו, חזון, שהן שלוש בחינות דיבור, שמיעה, ראי', הינו דעתך התעוי מיסוד לתשובה, ויסוד התשובה הוא ידיעת החטא, ע"כ שלוש השבות קודם ת"ב כל שבת שבת הדורות וומר עמו לקבוצת בני ישאי לראות הפגם ולעורר אותם לחשובה, והראשון הוא מבחינת דיבור שהוא יותר חיצוני עד בחינת ראי', שהוא יותר פנימית, והוא שווון קודם ת"ב:

ב. ג. איז איז איז לא איז לא איז יאר.

6 **איןנו זוכה לצפונה שבתורה, והינו שرك עצם הנפש שבאדם היא במדרגת ישר, שעצם הנפש היישרלית אין בה שום תעבורת רע, אבל במחשבה דיבור ומעשה שם לבושי הנפש, ק' יש עדין תערובת רע ואינם במדרגת ישרים, וע"כ אי אפשר לזכות בפנימיות הדרות אלא בתהפעלות ורגש הנפש, וע"כ להנצל מכחו של עשו הן בגשמיות והן ברוחניות הוא ע"י שוכין לפנימיות, והוא ע"י התאמצות תורה בחתפעלות ורגש הנפש, ודי להבין:**

כ. ז' ז' ז' ז' ז' ז' ז' ז' ז'

ז' ז' ז' ז' ז' ז' ז' ז'

ג' ג' ג' ג' ג' ג' ג' ג'

2

לנגד עניינו השתלשות החטאים וזה מות עד שידע לעשות תשובה גם על השורש. ובאמת כי תרווייחו צרכיו, ומור אמר חדא ומור אמר:

ובשבת קודש איתנינו תרווייחו, אעורר כל ואסדר כל, ואדור קודש השבת מאיר את עניין האדם שיכל לראות את חטאנו, דחשת העבריה תוכר מיתרונו האור, וע"י שבא אויר קודש שבת ממילא רואה פגם העבריה עד היכן הגיע, והוא (ביביצה ט"ז) שבת וינפש כיון שבת וי' אבדה נפש. גם כמו שבשבת היתה השלת הבריאה והבריאה כולה היתה בהשתלשות מלמעלה למטה, ע"כ סגולת השבת שתשמור תדר ההשתלשות ולהאר עיני האדם לידע סדר ההשתלשות שלו שהושלך מאיגרא רמה לבירא עמייקתא ע"י העבריות. זו'ש בominator שבת על הדא תרתי נהורה לה ימיט. וזה חוז' (תענית כ"ט). על חורבן בהמ"ק במז'ש ח'י, נראה מה כי החורבן הי' מחמת העדר השבת, הינו דעיך החורבן נצמ' ע"י נבאי השקר וכמ"ש (ירמי' ח') וירפאו את שבר בת עמי על נקלה לאמר שלום שלום ואין שלום. והחליקו בעיניהם את דרכיהם הנלוות ואשר לא טובה, ולא היה להם ידיעת החטא ולא יכולו לעשות תשובה, שבת הלא מאירה העינים ומביאה ידיעת החטא טנ'יל, וכן כל החורבן הי' רק מחמת העדר השבת:

30 ובזה יש לפרש שלוש ההפטרות דפורענותה דברי, שמעו, חזון, שהן שלוש בחינות דיבור, שמיעה, ראי', הינו דעתך התעוי מיסוד לתשובה, ויסוד התשובה הוא ידיעת החטא, ע"כ שלוש השבות קודם ת"ב כל שבת שבת הדורות וומר עמו לקבוצת בני ישאי לראות הפגם ולעורר אותם לחשובה, והראשון הוא מבחינת דיבור שהוא יותר חיצוני עד בחינת ראי', שהוא יותר פנימית, והוא שווון קודם ת"ב:

ב. ג. איז איז איז לא איז לא איז יאר.

ב. ג. א. ק

יובן על, פי מה שהגיד כ"ק אבי אדמור' זללהה כי כחו של עשו הוא רק בחיצונית ובפנימיות אין לו כלום. והוא סימן טהרתו של חיזיר רק בחיצונית פושט טלפיו ומראה שהוא טהור, עכת"ד. והוא שמר להם ברחו ל תורה ואין צפונה אלא תורה, והינו שהتورה היא פנימיות, ואף שהتورה היא נגלית להודיע את הדרך אשר ילכו בה ואת המעשה אשר יעשן, מ"מ לפיה היגיעה והחתפעלות ורגש הנפש שיש בilmode, לעומת זה זוכה לפנימיות התורה,

אך הלומד בדיבור בלבד אפי' בצרוף המחשבה עדיין אינו נוגע בפנימיות, כי מחשבה דיבור ומעשה הם רק לבושי הנפש. והוא שמר אין צפונה אלא תורה שנאמר צפון לישרים תושיה, מכל שקדום שהגיע למדרגת ישרים

שנת עתיר

במד"ר אוכיחן ואערכה לעיניך תרין אמר אסדר כל לעיניך, ע"כ. ויובנו הדקרים מומור לדוד בבואה אליו נתן הנביא כאשר בא אל בת שבע, והקשה כי על בשורת העבירה ואשר קצף ה' עלי' עלי' נתן הנביא, ומ"נ למצבה הי' צרי' להכנע ע"י בכוי ואנקה וקינה מבעי' לי', ופירש כי מדרך האנשים למצוא תوانה 10 להקל אשמתם ולהתפרק בדעתם מלהתקן עותם ושארדו עזונותם על עצמותם, מה גם בדבר בת שבע כי בת זגו היהת גם הי' לה גט כריתות הי' הדבר קל בעיניו ואילו לא בא אליו הנביא הי' נשאר באשmeno, ע"כ זאת היתה אצלו שמחה כפולה שע"ז התעורר לתשובה, ולכן אמר למנצח ומומר, עכת"ד. וו"ש המדרש אעורר כל, דדריך היצה"ר שמדרדים את האדם שלא יראה ושלא יתעורר, ע"כ הבטיח הש"ת בחסדו שיעורר את החתאים 20 שיעמדו נגד עניין החוטא וכענין שכחוב וחטאתי גנדי תמייד, וידיעת החטא מביאו לידי תשובה, ע"כ ריבינו יונה (ריש פ"ק) דברכות בטעם איש תלי שהוא בא על הספק בכסט שקלים ובחתמתה שבאה על חטא ודאי בכבשה בת דנקה, שהוא מחמת שאם יש לו ידיעת החטא נקל לו לעשות תשובה יותר מי שאין לו אלא ידיעת ספק יע"ש. ועוד אמר אסדר כל לעיניך, כי עבירה גוררת עבירה, ע"כ כל עוד שלא עשה תשובה על שורש 30 העבירה שהוא פורה ראש ולבנה, והוא החטא הקדום שממנו מסתעפן כל העברות אח"כ, עחי לא עשה כלום. כי החטא הקדום כמו שגרר את העבירה הזאת שעשה תשובה עלי' עוד יגורר לו עבירה אחרת. והוא שמרנו וול' (ע"ז מ"ה): העוקר ע"ז צרי' לשרש אחריו, וו"ש אסדר כל לעיניך, הינו שתה' מסודרת

במד"ר מהו פנו לכם צפונה, א"ר חייא אמר להם אם ראייתם אותו שמקש להתרגורות בכם אל תעמדו בנטנו אלא הצפינו עצמאם ממנו עד שיעבור עולם, א"ר יהודה בר שלום אמרו לו ישראל רבש"ע אביו מברכו על חברך תה' זאתה מסכים עמו ואומר לנו לנו הצפינו עצמאם מנינו ולהיכין נברחת, אמר להם אם ראייתם שמודוג לכם ברחו לתורה ואין צפונה אלא תורה שנאמר צפון לישרים לישרים תושיה:

ג. נרא לה לפרש דקשה לי' להמדרשה שעדרין הי' להם להלוך למורה כל הצד הדרומי של מואב עד בואם מורה שמש לארכ' מואב, ואיך אמר פנו לנו לנו צפונה, ע"כ מפיק לי' מפשוטו ומפרש מלשון הצפינו עצמאם בתורה, והענין

